

În legătură cu comportarea necivilizată în trenuri a unor călători.

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

— Ce-i cu dumneata aici?
— Aștept să coboare ăștia, ca să rînesc...

urzica

AUDIENȚELE LUI TĂMĂȘOIU

La intrare, se putea citi anunțul: «Audiențe pentru public de la 13—16». Întrucît fac parte din public, la orele 14 și un sfert am pătruns în antecamera tovarășului Tămășoiu, care oferea audiențe pînă la ora 16. La apariția mea, în antecameră se aflau un bărbat care bătea nerăbdător cu pingelele în dușumea, o bătrînă care zîmbea în somn și la birou o secretară care zîmbea pilindu-și unghiile.

Am spus frumos bună-ziuă, secretara mi-a răspuns printr-o înclinare scurtă a capului și cu pila mi-a indicat un loc în spațiu, sub forma unui fotoliu șchiop. Cu puțină bunăvoință și dexteritate am reușit să mențin echilibrul fotoliului, folosindu-mă de cele trei picioare ale sale și de cele două ale mele. După un sfert de oră de așteptare am observat că din biroul tovarășului Tămășoiu nimeni nu iese. Și nimeni nu intră. Am profitat de un moment prielnic, cînd secretara trecea pila de la arătător la inelar și am întrebat:

— Tovarășul Tămășoiu e în birou?

— Nu.

— Și atunci cum dă audiențe?

— Cine v-a spus că dă?

— Anunțul.

— Anunțul zice că dă pînă la orele 16 în general, nu acum. Mai e timp. E abia 14 și 35.

Și arde-i înainte cu pilitul. La ora 15 terminase de pilit și inelarul, la 15 și 10 a trecut la mina stîngă, sectorul degetul gros, iar la 15 și 10 terminase trei din cele cinci degete. Avea spor și îmi lăsa gura apă cu ce atenție primea în audiență pe fiecare deget. Îl privea, îl măsura, îl pilea, și degetul pleca mulțumit, făcînd loc următorului. Începuse să mă bată tot felul de gînduri curioase. Regretam că nu m-a născut mama deget, mă visam transformat în pilă de unghii, în pensulă de oțet; noroc că secretara m-a readus la realitate:

— Vă rog, nu sforăiți. Aici se muncește.

Mi-am revenit imediat. Între timp, în antecameră își mai făcuseră apariția încă trei

persoane. Un vîrstnic pipiriu care aducea a pensionar, o tinără care aducea a blondă și un cetățean care aducea a astenie. Se plimba ca un leu în cușcă și din cînd în cînd mugea:

— Aștept de la ora 13. Poftim! Bonul numărul 1. Unde e șeful?

De la biroul ei, pila de unghii răspunse calm:

— Pe teren, tovarășe.

— Și cu audiențele cum rămîne?

— Ce vrei să faci tovarășul? Să dea audiențe prin televiziune?

— E a treia oară că vin la dumneavoastră. Prima oară aveam bonul numărul 5 și n-a primit pe nimeni, că sosise la 16 fără un minut, ne-a spus «vă salut, măi tovarășii, bine v-am găsit, rămîneți sănătoși că e ora patru și eu sufăr de ulcer. Trebuie să iau masa la ore fixe. Poftiți data viitoare».

Îl întreb curios:

— Și data viitoare v-a primit?

— Nu, că data următoare tot ulcer avea, iar eu bonul numărul 7 pe luna august. Și n-a primit decît pînă la numărul 2 pe luna aprilie. Și uite că azi am venit din nou.

Îl descos din nou:

— Și credeți c-a intervenit vreo schimbare?

— A intervenit, tovarășe, a intervenit, că în răstimp am făcut și eu ulcer. Și am bonul numărul 1.

— Cu ulcerul o să rezolvați mai ușor decît cu bonul intrucît de ulcer în șase luni scăpați. De Tămășoiu ăsta mi se pare că nici într-un an...

Între timp s-a trezit și bătrînica din fotoliul alăturat, murmurînd mulțumită:

— Bine că mi-am făcut somnul de după masă, maică.

O întreb pe îndelete:

— Spune-mi măicuță, îl aștepti demult pe tovarășul Tămășoiu?

— Îl aștept maică, îl aștept, de vreo două ore și trei luni.

— Și pentru ce ai venit, mătușico, la el?

— Drept să-ți spun, acum nu mai țin minte, dar dumnealui știe. Și-a notat. Că l-am întilnit trimestrul trecut pe scări și avea un creion în mînă.

În clipa aceea, adică fix la orele 16, ușa se deschise primitoare și în prag apărură vesel Tămășoiu. Își scoase larg pălăria și rosti:

— Dragi tovarășii, am întirziat, regret, vă rog să mă scuzați, nu mai pot primi în audiență intrucît eu sufăr de ulcer și...

Și, în secunda următoare, cetățeanul care aducea a astenie, cel cu bonul numărul 1, scoase un muget sau ceva asemănător:

— Ba o să mă primiți, că și eu sînt bolnav! Grav!

Tovarășul Tămășoiu sări speriat:

— Bolnav? Tot ulcer?

— Nu! Turbare! Ham! Ham!...

Și-l fugări pînă în biroul dumisale. După două ore, tovarășul Tămășoiu termină toate audiențele. Ieși din birou transpirat, și se scuza secretarei:

— Ce te miri? N-am mai putut da înapoi! N-ai văzut? Era pericol de injecții antirabice!... Și mai sfîrșește o dată cu pila asta de unghii!

— Mai am un singur deget. Cel mic. Și nu vreau să-l amin, că așteaptă de ieri...

LIVADARU

FĂRĂ CUVINTE

DAN BRILL

N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Poezia cere o anumită morbideță. Unii nu pot gusta poezia pînă n-au afumat prin odaie cu «papier d'Armènie».

● Sentimentele care zguduie sufletul omenesc, motivele de inspirație: iubirea, durerea, mila, entuziasmul, spaima de moarte nu se pot transcrie cu cerneală, în rînduri mai scurte sau mai lungi, rimate sau nu, cu vocabular exuberant sau harpagonic, în momentul în care le simți. Cel ce pledează contrariul frizează șarlatania.

● Cel ce iubește libertatea nu minte. Minciuna a fost născocită de sclavi. Cei ce mint poartă în sînge lașitatea strămoșească.

● Ni se pare că, dacă acuzăm pe cineva de un lucru, noi am scăpat de aceeași învinuire...

● Între cinic și ipocrit, aleg pe cinic.

● Din mijlocul mării, orizontul pare mic. Nu e de vină oceanul care e vast, ci ochii noștri care nu pot cuprinde mai mult.

● Sînt jigniri pe care numai oamenii «bine crescuți» și le pot aduce.

● Deprimarea nu urmează dezastrului: îl pregătește.

● Plivește, adincește, înalță,

înfrumusețează limba patriei și nu vei pierde patria niciodată.

● Cred că parte din noi sîntem rodul unui păcat al străbunei Eva cu acea făptură de foc numită Diavolul.

Ar fi dezolant să ne tragem cu toții din Adam, care era plămădit din noroi.

● Reflecția unei actrițe inteligente:

— Curios! Am fost mai tristă cînd am implinit treizeci de ani decît azi cînd împlinesc cincizeci.

Aceeași:

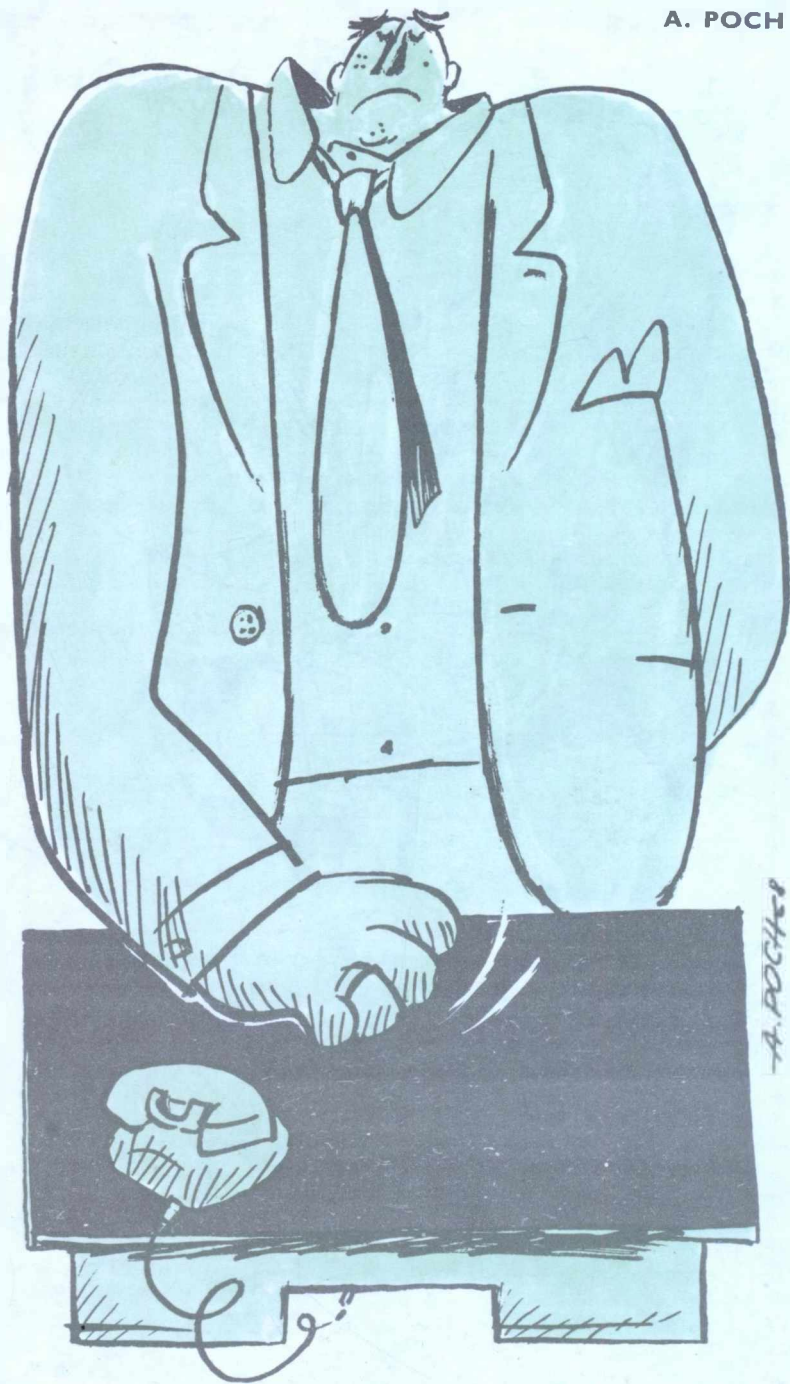
— Cînd aveam douăzeci de ani nu se mai ocupa nimeni de vîrsta mea!

● Actorule, poți juca oricînd pe Sofocle, Shakespeare sau Molière. Pieselor mele însă nu le stă la dispoziție nici Talma, nici Mounet-Sully.

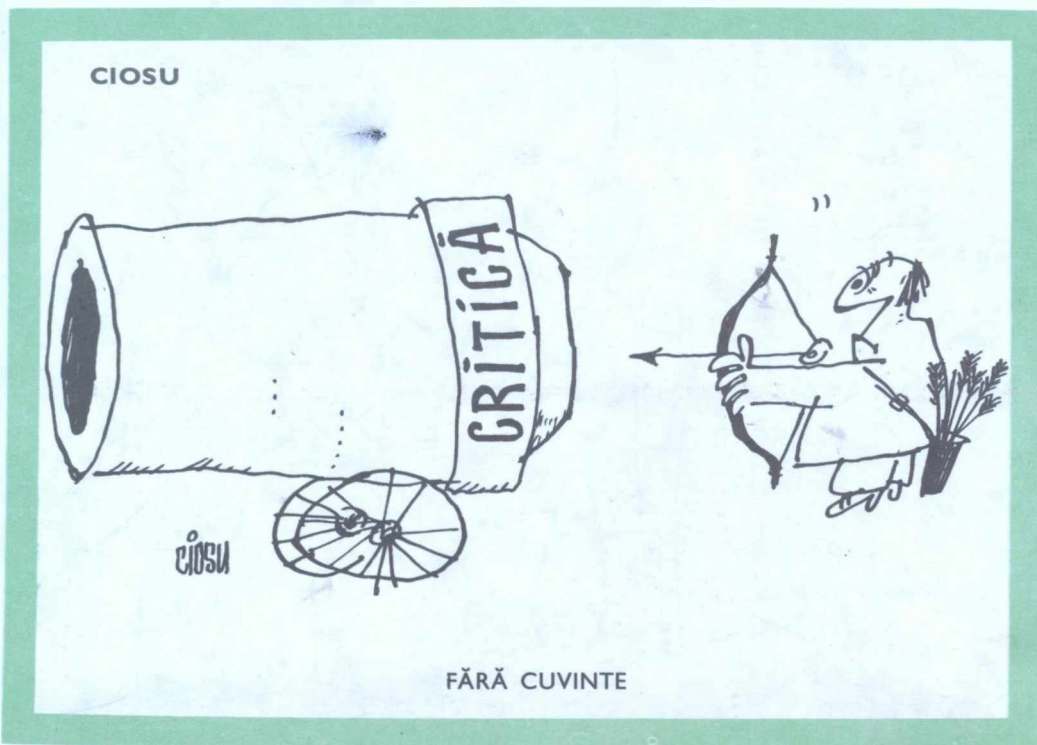
● Printre leneși, munca e de două ori mai grea.

● Femeile sînt dispuse să creadă pe cel dintîi venit care le va afirma că s-au măritat cu un imbecil.

● Omul este ceea ce este, iar umbra lui ceea ce pare. Mai nefericit decît cel care și-a pierdut-o este omul care-și îngrijește prea mult umbra, o mărește pînă se pierde pe el însuși, rămînînd o umbră fără om.

«SUPRANORMATIV»

ARTEMIS ȘI ACTEON

Artemis (scrie în mitologie)
Bărbaților nu le îngăduia
Să-i vadă, fără nici un strai pe ea,
Perfecțiunea de statuie vie.

Pe Acteon, ce s-a-ntimplat să vie
S-asiste cînd Zeița se scâldea,
Ea-l prefăcu în cerb și haita sa
De cîini l-a sfîșiat cu lăcomie.

De ce a fost atît de minioasă
Frumoasa dezvelită la scîldat
Sub razele privirii de bărbat?

Pe undeva legenda-i dubioasă:
Sau prea frumoasa nu s-a miniat,
Sau miniata nu era frumoasă.

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din însemnările unui butoi

- Totul e în regulă, în viață, pînă nu-ți sare o doagă.
- Mă string cercurile și mă ușurează admiratorii.
- Legenda lui Noe nu s-a păstrat în arhive, ci în butoaie.
- Mama butoiului se numește vie, nevasta cramă și țitoarea pivniță.
- La culesul viilor, butoaiele toate se umflă în pene.
- Vinul care dă în fierț, nu opărește gura.
- Vinul la sticlă a distrus reputația butoiului, la cramă.
- Trufia butoiului nu te supără, cînd e plin de el.
- Alexandru Macedon a călărit pe Ducipal și, Bacchus pe butoi. Și totuși, lumea a cucerit-o cel de-al doilea.
- Adevărul e că Diogene, cit a locuit în butoi, căuta un pahar de vin bun cu lumina.
- Butoi fără fund e numai omul.
- În viață, ca și în butoaie, drojdia — pînă la urmă — cade la fund.
- Minijupele sînt rochii de viță veche.
- Prostul e ca butoiul. Sună a gol.
- Vinul în butoi prost, e ca brinza în burduf de cîine.
- Cînd butoiul e prost, vinul umblă cu floare la ureche.
- În materie de butoi, verbul «incepe», vine de la substantivul «cep».
- Toamna vine la țară cu strugurii și pleacă la oraș cu butoaiele.
- Butoiul gol e ca omul singur. N-are cu cine să bea un pahar de vin.
- Cînd ești plin, ciocnesc toți. Și cînd te-ai golit, te ciocăne fiecare.

EUGEN TARU

— Numai tu, dragul tatii îmi mai descreeșți fruntea...

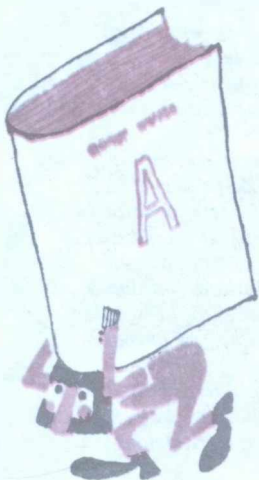
A. DRAGOȘ

— Sus... aăă...

Reflecție

de MIRCEA BONDA

A vrut să scrie
un catren
plin de idei
și de elan,
dar dus
de-al vorbăriei tren
s-a pomenit
că a ieșit
un... coșcoșea roman!
Citind volumul
gros
și gol
regreși
că a muncit în van
și că n-a vrut
de la-nceput
să scrie ditamai roman.
Poate-i ieșea doar un catren!

FRED GHENĂDESCU

— Nu este bine ca un ospătar să aștepte bacșiș!
— Sigur: de ce să aștepte, să ceară!

ETICĂ

de MIHAIL JOLDEA

— S-a dus morala, Nae! Ascultă-mă pe mine!

— Dar ce spui de caractere, Mitică?

— Caractere? Dă-mi voie să rid, Nae! Să rid cu hohote! Oamenii au devenit mai răi decât fiarele...

— Mai răi. Mult mai răi! Bunăoară o pisică...

— Lasă pisica, Nae! Să luăm un ciine...

— Lasă ciinele, Mitică! Nu mai departe șarpele, cit e el de șarpe...

— Ee!

— L-ai văzut tu umblind cu lucrături? Cu mîncătorii? Și-i șarpe, Mitică! Veninos! Te mușcă o dată și s-a terminat. Dar tot nu se pretează la ticăloșiile pe care le face omul!

— Lasă-mă în pace cu șarpele, Năică! Spune pe onoare ta dacă ai mai văzut o fiară mai crudă decât omul. Spune, Nae! Există?

— Ași!

— De ce fură, Nae, Hai să zicem...

— Nu zic...

— Dar, ceea ce mă doare pe mine e că se mincă unul pe altul. Se devorează. Înțelegi, Năică? Se de-vo-rea-ză!

— Și pentru ce, Mitică? Te-ntreb eu, pentru ce? Parcă am trăi o mie de ani!

— Asta vroiam să te întreb și eu. Pentru că și-a luat unul mașină și altul, nu? Pentru că unul pleacă în străinătate și altul nu pleacă? Pentru că unul își face casă și altul nu-și face? Mi-e scîrbă, Nae!

— Mă dezgustă, Mitică!

— Îmi repugnă, Nae!

— Este abominabil, Mitică! Să mă trăsnească Dumnezeu dacă m-am supărat sau dacă am invidiat pe Dumitriu pentru că și-a luat mașină. Nuuu! De ce să mă supăr?

— Care Dumitriu? Magazinul?

— Magazinul. Prăpăditul ăla și-a luat mașină. Lasă să-și ia! Că și-a luat-o așa cum știm toți, asta-i altă poveste. Mă rog! Poate omul a strîns bani. De ce să arunc cu piatra? Acuma locul e vacant...

— L-au umflat?

— Îhi!

— Bravo! Și pe cine pune în locul lui?

— Nu știu. Depinde de director. Dacă ai

— De la Mititelu. Dar tu?

— De la Cocuța. Nu i-ar fi rușine! Trăiește cu el de cinci ani și îl mai și birfește!

— Da' Mititelu!? Nu-l trimitea mereu în străinătate? Și ăla nu-i aducea fel de fel de lucruri?

— Aștia-s oamenii, Nae, scumpule!

— Niște lepre, Mitică, puile! Așa că postul lui Dumitriu e liber!

— Ce vrei, tov. Nae? Ai să-mi spui ceva?
— Păi... tov. director, oamenii ăștia mă indignează...

— Care oameni, tov. Nae?

— În general. Cum aud ceva, dintr-atita fac atita! Cum vorbeam și cu tov. Mitică... de dv. Lasă că știu eu că tov. director a făcut și a dres... că mi-a spus mie Mititelu multe! Toate astea m-au dezgustat, tov. director! Și m-au mîhnit! Ba mai vroia să solicite și postul vacant al lui Dumitriu! Tov. director, eu știu una și bună: dacă n-ai caracter, nu faci nici două parale!

— Ce te aduce la mine, tov. Mitică?

— Tov. director, eu vin la d-voastră ca la un părinte...

— Mda! Și?

— Mă revoltă mîncătoriile, tov. director! Mă înăbușe! Dacă tov. Nae, pe care l-ați ajutat, l-ați angajat, i-ați dat prime peste prime...ce să mai vorbim și de alții!

— Și ce-i cu tov. Nae?

— Ce să fie? Că d-voastră așa și pe dincolo... că între d-voastră și tov. Cocuța ar fi... iertați-mă, dar mă copleșește indignarea! Ba nici mai mult nici mai puțin că face el rost și o să ocupe postul lui Dumitriu! Zic: pentru asta trebuie să fii cinstit, măi Nae! Da'el de colo rizînd: lasă că le arăt eu cînstel! Am plecat cu durerea în suflet. D-asta spun, tov. director: Ecce homo! Ecce homo lupus est! vorba poetului! Acu' d-voastră faceți cum credeți. Ori vă faceți că nu știți ori nu-i spuneți că știți de la mine că pe urmă se ferește! Că și așa e destul de ascuns. D-abia i-am scos cuvintele din gură!

lua tu serviciul ăla, m-aș bucura din toată inima. Nu-i bătaie de cap! Totul e să fii cinstit.

— În privința asta eu aș băga mina în foc pentru tine, Năică! Și pentru tine ar fi bun! Eh. cine știe pe cine îl va numi!

— Un lingușitor....

— Sau vreunul lipsit de scrupule...

— Sau fără caracter. Că ăsta lipsește, Năică! Dacă nu te naști cu el, nici doctorul Barnard nu ți-l poate transplanta! Că de la caracter încep toate. Și minciuna, și hoția, și lingușeala... să ferească Dumnezeu și pe dușmanii noștri să n-aibă caracter, Năică! Cînd mă gîndesc cite se spun și pe scoteala directorului nostru...

— Așa am auzit și eu. Tu de la cine ai auzit, Mitică?

POMPILIU DUMITRESCU

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

În matematică, procedeul «reducerii la absurd» este strict științific, el servind uneori la demonstrarea unor teoreme fundamentale. În literatură, absurdul are, după părerea noastră, o funcție adiacentă, aceea de a ilustra unele realități mai mult sau mai puțin perceptibile. El este deci valoros totdeauna ca recuzită și niciodată în sine. Când, de pildă, Ionathan X. Uranus a scris în «Bilete de Papagal» aforismul absurd «Calul de dar se cunoaște de dimineață, dar năravul ba», el a parodiat cu bună știință tonul sentențios al proverbelor. Procedeul, după cum se observă, este foarte simplu. Autorul a trunchiat trei proverbe cunoscute, legindu-le apoi între ele în mod mecanic. «Aforismul» rezultat stârnete zimbete pentru că pe organismul viu al unor proverbe s-a aplicat un procedeu mecanic, fără ca noul produs să fie lipsit total de coerență intențională. Nici Jarry, nici Urmuz, nici Cugler și nici Eugen Ionescu n-au scris ceva care să contrazică cele de mai sus.

În piesa «Vizaviul» de Radu Dumitru, apărută în «Gazeta Literară» nr. 32/823, lucrurile stau însă cu totul altfel deși prefațatorul ei Nichita Stănescu și Gh. Tomozei exultă de admirație pentru o astfel de producție, apreciind că ea ar avea un haz enorm și că pe scenă «va produce un val de ris sănătos». Va să zică este vorba de umor. Transcriem din piesă câteva replici la care trebuie să se ridă sănătos, cu lacrimi:

JUDECĂTORUL: Vinturică.

GARDIANUL: Vinturică.

JUDECĂTORUL: Vîrcolac.

INCULPATUL: Virf.

JUDECĂTORUL: Virtej.

GARDIANUL: Vax.

JUDECĂTORUL: Voal.

GARDIANUL: Vax.

INCULPATUL: Vocabular.

GARDIANUL: Vax.
etc. etc.

Din toate replicile, numai cea a gardianului are oarecare coerență.

Iată și o altă serie cu și mai mult haz:

JUDECĂTORUL: Verde.

GARDIANUL: Verde.

JUDECĂTORUL: Verde.

GARDIANUL: Verde.

JUDECĂTORUL: Verde.

GARDIANUL: Verde.

INCULPATUL (strigă): Verificarea!

S-a încercat de mai multe ori să se scrie materiale umoristice alcătuite din cuvinte cu inițială comună, cum e, de exemplu, «Dirijabilul dragostei» de G. Cugler sau «Patru pocheriști», din care cităm un scurt fragment:

«— Pas parole!

— Pretind patru poli!

— Plus patru poli peste polii predenți.

— Plus potul.

— Plătit.

— Perechi.

— Patru popi.

Pasiunea pironia privirii partenerilor pierzători. Petrică părea predestinat pagubelor permanente. Prin pomii parcului privighetoarea plingea polifonic.»

Voim doar să arătăm că procedeul noului dramaturg nu este de cea mai strictă originalitate. O idee însă merită reținută. Aceea că transcrierea dicționarului poate genera haz enorm însoțit de un val de ris sănătos. Ca încheiere, reproducem pentru uzul prefațatorilor piesei, un fragment din «Viețile Voevoșilor»: (care nu s-a scris încă).

«Vornicii vlăguiau vistieria valahă. Vlad Voevod vedea vicleşugurile vornicilor.

— Vai vouă, vulpi viclene! vociferă voevodul. Visați venituri venale, vinzătorilor? Vinerea viitoare, vistiernicul vă va verifica. Vae victis!»

Editura didactică și pedagogică a tipărit în limba franceză pentru uzul elevilor școlilor noastre, comedia eroică în versuri «Cyrano de Bergerac» de Edmond Rostand.

Dar, spre stupefacția noastră, editura mărturisește că textul acestei capodopere, iubită nu numai de publicul francez, dar și de cel românesc, este prescurtat sau, mai bine zis, trunchiat. Verificând noua ediție cu textul original (ediția Pierre Lafitte, 1910) am constatat că majoritatea începuturilor de acte, precum și a căderilor de cortină au dispărut pur și simplu, fiind înlocuite cu cite un scurt rezumat. Astfel piesa a fost amputată de primele scene din primul act care plasează pe cititor în atmosfera teatrului de la Hotel de Bourgogne, de scena plină de vervă și spirit dintre Cyrano și Cristian, care stă la baza prieteniei acestor doi, de scena ulterioară morții lui Cristian, de primele replici ale actului al cincilea semnificative pentru dragostea Roxanei, precum și de o serie de scene din cuprinsul tuturor actelor, scene care își au rostul lor în arhitectura piesei. Un frac cu minicile prea scurte și cu coada tăiată la trei sferturi n-ar arăta mai jalnic decât acest Cyrano de Bergerac tipărit pentru uzul elevilor noștri și mai ales pentru cultura lor generală care în nici un caz nu trebuie construită pe principii de comics.

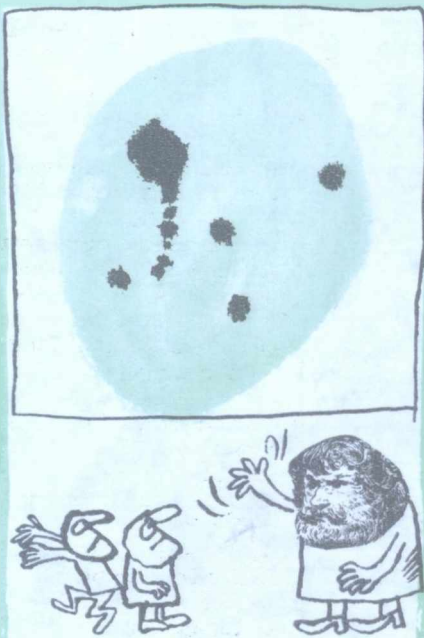
Ne gândim totodată cu melancolie și la demna replică a poetului Cyrano de Bergerac:

*Îndur de bună voie tortura
surizind*

*Decît să las să-mi schimbe o
virgulă-ntr-un rînd.*

Cine ar fi putut visa că în piesa lui Rostand, pe lângă celebrul nas al lui Cyrano, după 70 de ani, va mai apărea încă unul care se bagă acolo unde nu-i fierbe oala.

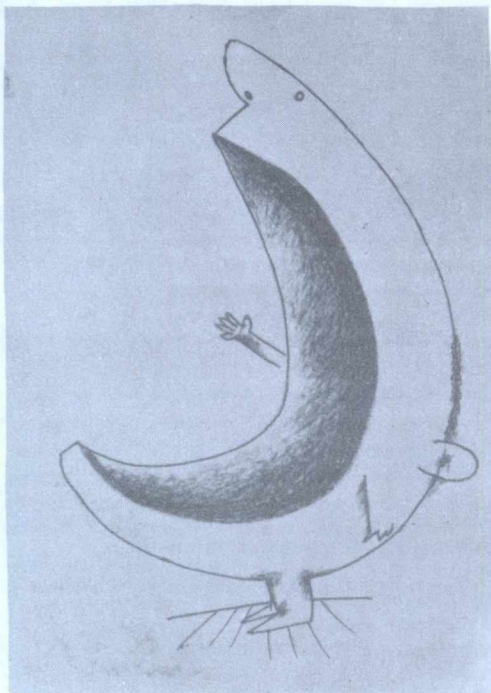
ȘTEFAN TITA

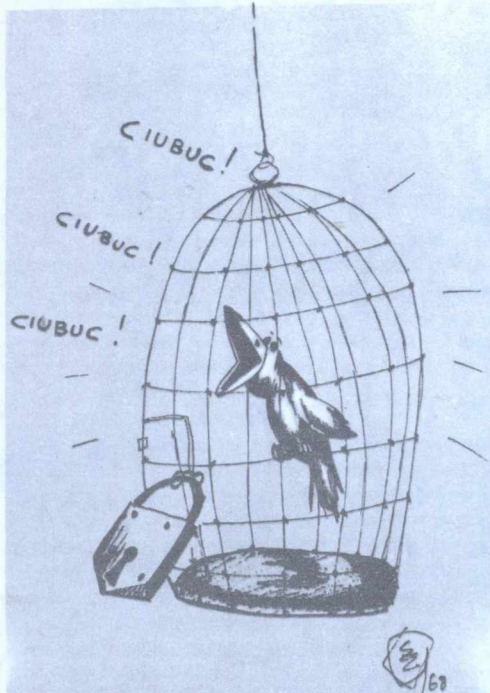
Robinson Crusoe

*Daniel de Foe, cred că-i nevoe
Să-l vezi pe Robinson Crusoe
Cum rătăcește angoasat,
De oameni depărtat.
Barba-i luată parcă de la sfinți
Părinți...
(Visa
Aureola să le-o ia,
Dar deocamdată-i mulțumit cu barba
Ca iarba...)
Iată-l, cu pas de antilopă
Rătăcind,
în ritm de sincopă,
Dibuind
Prin aerul coclit
În care nimeni n-a tușit,
N-a strănutat,
N-a respirat
Nici măcar Vineri
Cu plămîni tineri...
Insula lui Robinson e ciudată,
Nici lungă, nici lată,*

*Nici rotundă,
Nici scundă.
Aici nu crește nici un om,
Nici un pom,
Sînt numai puncte, puncte,
Mărunte...
Negre, verzi, portocalii.
Galbene, gri...
O eczemă viu colorată
Și frumos înrămată...
Ce mai, insula
E făcută cu pensula
Și-n ea rătăcește
Angoasat,
Ca un pește
Pe uscat,
Robinson Crusoe
Cu barba ca a lui tata Noe...
Nimeni nu-i pe aproape!
Nimeni nu vine să-l scape!
Ah, e ultima lui zi de expoziție
Și nu i s-a făcut nici o achiziție...*

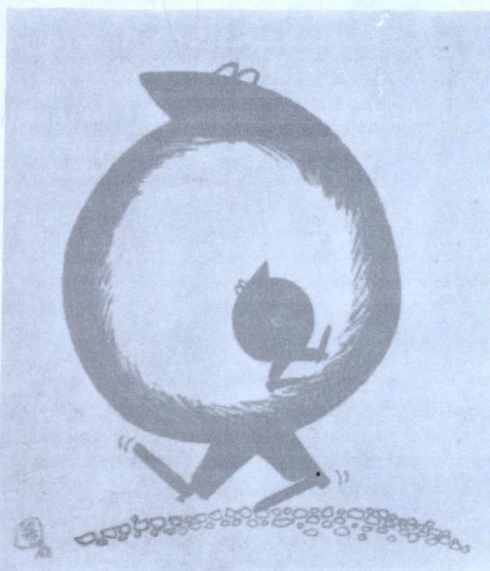
«Atîta e de el...»

— Toată pasărea...

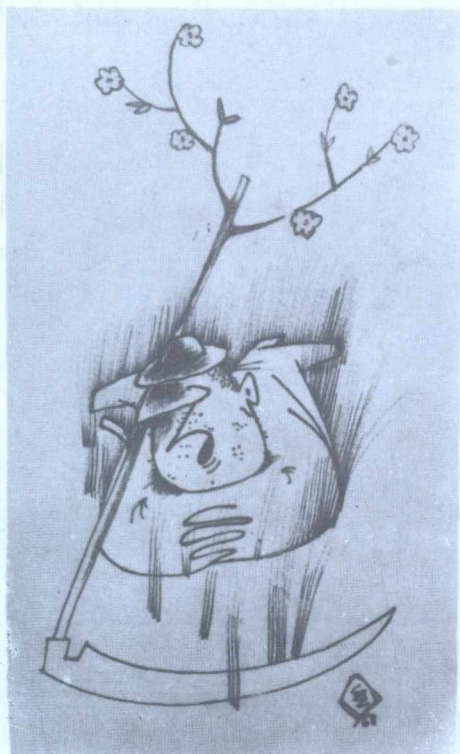
DIN EXPOZIȚIA DE DESEN SATIRIC CONSTANTIN CAZACU BRAȘOV

AUGUST-SEPTEMBRIE
1968

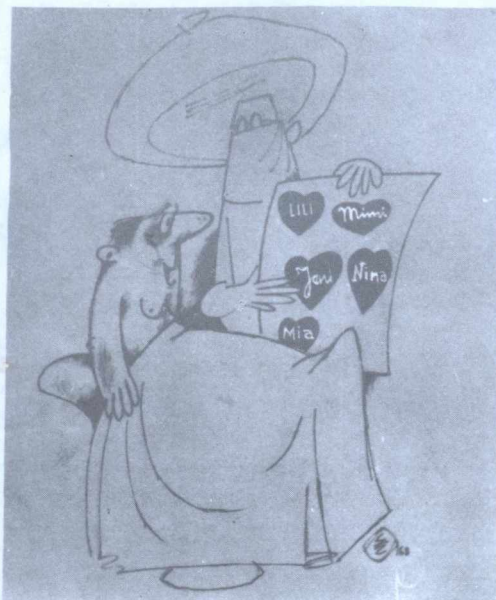

ORIZONT

TRANSPLANT

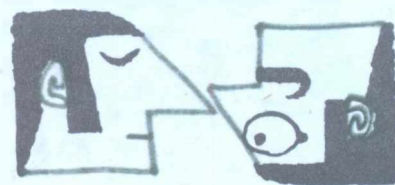
— Ehe! e greu pînă mă apuc...

— Pe care o doriți?
— Ah, pe toate!

DIA- LOGURI ABSUR- DE

- — Sir, in bibliotecă au intrat hoți!
— Da? Și ce citesc?
- — John, ai udat grădina?
— Nu, domnule, afară plouă cu găleata.
— Ei și? N-ai găsit o umbrelă?
- Cîte grade sînt afară?
— 4 grade!
— Dar in casă?
— 18!
— Atunci deschide fereastra să intre și alea patru...
- — Ia vezi Toby, ce e cu zgomotul ăsta infernal care se aude de jos?...
— O mașină a vrut s-o cotească la dreapta.
— Și?!...
— Și nu era nici o stradă!
- În drum spre teatru:
— Scumpo, ai luat pianul cu tine?
— Nu l-am luat! Îți trebuia?
— Da! Biletele erau pe el...
- — Mor de căldură! 36 de grade la umbră!
— Dar de ce trebuie să stai neapărat la umbră?
- Un lord își ceartă lacheul:
— Ce înseamnă asta? Sun, sun și iar sun, dar tu tot nu vii.
— N-am auzit, Sir.
— Atunci de ce n-ai venit măcar să-mi spui că n-ai auzit?

- — Eu cînd beau cafea nu pot să dorm!
— Mie mi se întîmplă invers: cînd dorm nu pot să beau cafea.
- — Am mîncat carne toată viața și de aceea sînt voinic ca un taur...
— Nu știi cum se face atunci că eu mîninc pește de 30 de ani și nu pot să înot.
- — Alo! Firma Smith, Smith și Smith?
— Da!
— Vă rog cu dl. Smith.
— E in vacanță...
— Atunci cu dl. Smith.
— E plecat din birou.
— Dar dl. Smith?
— La aparat!

Culese de E.R.

La cabana «Poiana Neamțului» turiștii sînt serviți prost și încet.

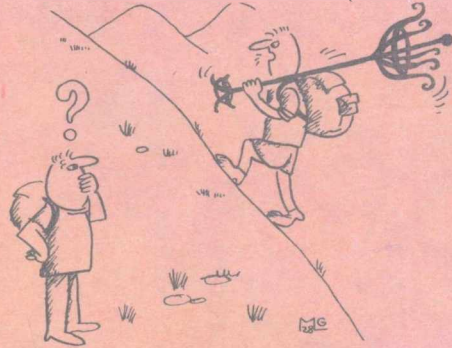

CABANIERUL ROTARU MIHAI: — Care dintre ăia pe care nu i-am servit o fi fost de la «Urzica»...?!

«prăpăstii» ÎN făgăraș

VĂZUTE + DESENAȚE
DE MIHAI GROSU
ȘI COMENTATE
DE I. AVIAN

În cabane cuierele sînt rare, aflîndu-se doar în camerele cu multe paturi.

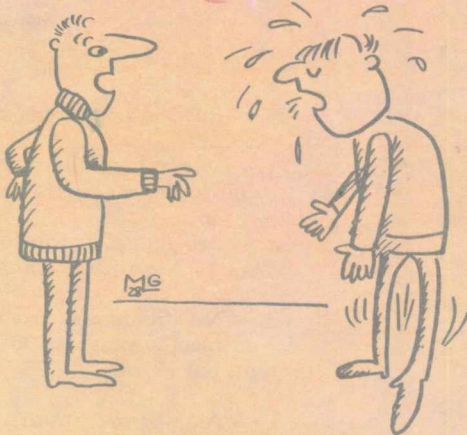
— Știți, îmi place să dorm în camere mici...

Stilpii indicatori și marcajele traseelor sînt deteriorate sau lipsesc cu desăvîrșire.

— Și dumneata cauți drumul?
— Nu: îi caut pe cei care nu se îngrijesc de marcaje!

ONT trimite uneori cu grupurile de turiști ghizi înapți din punct de vedere fizic.

— Ai avut bagaj greu?
— Un rucsac și un ghid ONT...

La nici una din cabanele Făgărașului nu există un barometru care să indice vremea...

TURIȘTII: Tovarășe cabanier, vrem să plecăm în excursie, mai departe, în munți. Nu știi cum va fi vremea?

CABANIERUL: Cum să nu! Hei, nevastă, te doare cumva piciorul acela reumatic?

NEVASTA: Mă trec junghiuri prin el, de la genunchi în sus.

CABANIERUL: Tovarăși turiști, înseamnă că pînă spre prînz va fi cer senin cu înnoirări trecătoare...

TURIȘTII: Dar seara cum o să fie timpul?

CABANIERUL: O clipă! Gheraseeee!..

GHERASE: Ce-i, tătucă?

CABANIERUL: la vezi porcul. Doarme cu paiul în gură?

GHERASE: Ai uitat că porcul l-am tăiat alaltăieri?

CABANIERUL: Aoleu! Așa e! Vă rog să mă scuzați, dar în jumări nu pot ghici timpul probabil.

La spălătorul noii cabane «Negoiul», chiuvetele aranjate pe două rînduri, sînt despărțite printr-un pasaj atît de îngust încît spre a te strecura pe acolo trebuie să faci mai întîi o cură temeinică de slăbire...

Drept care propunem următorul proiect de anunț: «Turiști! Masaje gratuite și binefăcătoare se execută cu chiuvetele noastre și cu șoldurile noastre...»

Pentru spondiloză și obezitate folosiți cu încredere masajele noastre din faianță și calcar dur.

Pătrunderea în culoarul cu chiuvete numai cu lîngura de pantofi, leșirea cu tirbușonul. Ca la sticle. Se iese alb spumos și numai trei sferturi...

Întrucît tablele indicatoare din împrejurimile celor mai multe dintre cabane lipsesc, ele aflîndu-se, de aproximativ un an, la I.B.C. «Păltiniș-Sibiu pentru revopsire, propunem următoarele forme

de orientare pentru turiști:

1) Cînd vrei să știi dacă v-ai aflați pe o potecă umblată sau părăsită, așterneti în lungul drumeagului, din zece în zece metri, cite o cutie de conserve.

Dacă după o săptămînă conservele se mai află tot acolo înseamnă că poteca e neumblată.

2) Vă interesează dacă pînă la o anumită cabană există vreo cărare? Dați pe gît un litru de țuică. În felul acesta aveți la dispoziție cel puțin două cărări.

3) Vrei să știi dacă v-ai rătăcit sau v-ai aflați pe drumul cel bun? Analizați-vă rapid din punct de vedere moral. Dacă n-ai mințit, dacă ați dat salariul întreg soției, dacă ați fost serios în concediu și dacă ați fost lăudat în ședințele de analiză a muncii, înseamnă că sînteți pe drumul cel bun.

4) Dacă vrei să aflați cite ore v-ai despărțit de cabana cea mai apropiată, v-ai repeziți pînă acolo, v-ai interesați, v-ai înapoițați la locul de plecare și numărul de ore parcurse le împărțiți la doi!

În cabane, camerele sînt de mai multe feluri: cu paturi suprapuse și fără paturi suprapuse, cu chiuvetă și fără chiuvetă, cu căldură și fără căldură. Cu tavan și fără tavan...

Acest din urmă sortiment se găsește în două camere ale cabanei «Negoiul». Nici pînă azi, tavanul nu este izolat și tencuit. Și cu toate acestea, camerele sînt locuite de două grupuri de musafiri. Un grup format din cîteva grămezi de var și un alt grup alcătuit din materiale de construcție. Acești oaspeți au repartiție aici de aproape un an. E nevoie însă de un zidar, ca să ia musafirii de pe dușumea și să-i mute sus, pe plafon...

Pesemne însă că zidarii sînt plecați în excursie la alte cabane.

Mai grav este faptul că plecați în excursie sînt, după cum se vede, și cei de la I.B.C.-Păltiniș-Sibiu, care răspund de reparațiile acestor tavane... Dar răbdarea are și ea un plafon...

Majoritatea cabanelor nu dispun de încăperi pentru uscătul hainelor turiștilor.

— Lasați-o balta tovarăși; în cuptor nu uscăm decît ghetele!

Aventurile Submarinului TOX

de SADI RUDEANU

Silueta îngustă și prelungă a submarinului părea nemișcată pe apele liniștite ale oceanului. Deasupra, soarele strălucea cu putere și nici un nor nu destrăma albastrul imaculat al cerului. Era ora opt dimineața și echipajul lui «Tox» era în fierbere. La postul de comandă, mult încercatul responsabil, căpitanul Morco, tocmai citea meniul pe care îl prezentase bucătarul șef. Era de față și contabilul șef de echipaj, H. Pocus. Căpitanul își netezi mustața.

— Iar chiftele?
— Păi, la ele iese, dom'le căpitan, zimbi bucătarul pe care halatul alb plesnea, un sfert de carne și restul piine...
— Bine, zise Morco, dar cu atenție... Și aici ce-ai pus, ardei umpluți?
— Da, că-i tot cu tocătură...
— Aici ce e?
— Garniturile, dom'le comandant! Și de aici, doar știți, se adună...
Morco se adresă lui Pocus:
— Contabile, dumneata ții socoteala? că n-aș vrea să ne tragă pe sfoară bucătarul...
— Nici o grijă, căpitane. Eu sint conștient că țelul călătoriei noastre este «Insula Căpătuiei». Dar trebuie să ajungem acolo toți, nu numai bucătarul...
— Și, bineînțeles, adăugă Morco, că reparațiile le fac eu...

Bucătarul, care asculta atent, interveni:
— Îmi pare rău că încă nu aveți încredere în mine, domnule căpitan! Păi, eu am fost până acum dat afară din trei colective, tocmai pentru d-astea! Vă trebuie recomandării mai valabile?
— Nu te supăra, făcu Morco, dar eu navighez în ape tulburi nu de azi, și am avut destule surprize cu personalul în subordine! Apoi încheie hotărît: La posturi!

Bucătarul și contabilul șef făcură cu multă plăcere stînga împrejur și salutînd cu mîna la chipiu plecară spre posturile lor.

Căpitanul continuă să conducă atent submarinul. De la lansare, mai bine zis de cînd preluase el vasul, îl îndreptase cu mare viteză spre marele Arhipelag al Ciubucurilor și grija lui Morco era ca nu cumva să iasă din acest arhipelag, deoarece acolo se afla ținta călătoriei lor, Insula Căpătuiei. Și nu s-ar putea spune că Morco era nemulțumit, ca și un număr de oameni din echipaj care aveau funcții mai de răspundere. Treburile mergeau binișor, echipajul era versat, Morco avea o experiență vastă, ca și bucătarul șef, iar contabilul H. Pocus manevra compasul cu asemenea dexteritate încît nimeni nu găsea vreo greșeală în registrele gata oricînd pentru control, spre deosebire de dublura acestor registre pe care o știa numai căpitanul Morco.

Nimic nu părea că tulbură călătoria submarinului cînd un matelot tînăr, Picolo, dădu buzna în cabina căpitanului.

— Domnule căpitan, a fost lansată împotriva noastră o torpilă!
Căpitanul sări ca ars.
— Cine? Unde?
— Un client a lansat o torpilă în condica de reclamații. A scris că porția de șuncă de o sută

de grame are la noi 60 de grame și că țuica bătrînă este întinerită cu apă cam patruzeci la sută!

— Mii de bombe și torpile! tună neînfricatul căpitan Morco! Și începu manevra pentru evitarea torpilei: Atenție! Viraj stînga! Ocolii condica! Lăsați adversarul să se depărteze! Tunurile în bătaie! Ochiți condica! Trageți... de foaie și rupeți-o! Foc!

Secundul, responsabil adjunct, care executase manevra, se uita împrejur pe ocean. Nimeni nu observase manevra căpitanului care din nou evitase operativ o torpilă lansată pe neașteptate. El mototoli torpila ruptă din condică și o aruncă în ocean unde ea explodă fără să facă nimănui nici un rău.

Dar necazurile nu se terminaseră. Un telefon țirii prelung. Căpitanul ridică receptorul.

— Alo!
— Căpitane Morco, auzi el o voce cunoscută, miine îți vine un inspector de la trust. Inopinat! Fiți atenți!
Căpitanul zimbi ironic. Apoi tună în tubul acustic la sala de mașini:
— Atențiune! Toate motoarele în plin! Direcția: Insulele Spertberg!
Și într-o clipă submarinul «Tox» luă viteză.
(va urma)

Duminicală

de VICTOR TEODOR

Atunci iei brînză, iei și-o ceapă
Că meciul gata să-nceapă
Și tu ești mare amator
De fotbal la televizor.

Vezi pe ecran tot stadionul,
Apoi îți vezi familionul
Venit la două și treizeci,
Fără să știe că e meci.

Exact la șase dimineața
Cînd somnului îi guști dulceața
Soția te întreabă-n șoapte:
— Nu ai de gînd să cumperi lapte?

Și-ți pune-n față lista mare
De parcă e aniversare,
Să cumperi pe o săptămînă
Că tot ai plasele în mînă.

Nu ieși pe ușa casei bine
Și ea, din urmă, te previne:
— Vezi, nu întîrzia, Ioane,
Să nu închidă la sifoane!

La ora unu-ntrebi de masă,
Soția însă-i furioasă:
— Poftim! Eu sint cu toată treaba
Și dumnealui îmi stă degeaba!

Cînd Năsturescu vrea să tragă,
Soția îți zîmbește: — Dragă,
Ia adu vinul din antreu!...
Și pierzi un fault în careu.

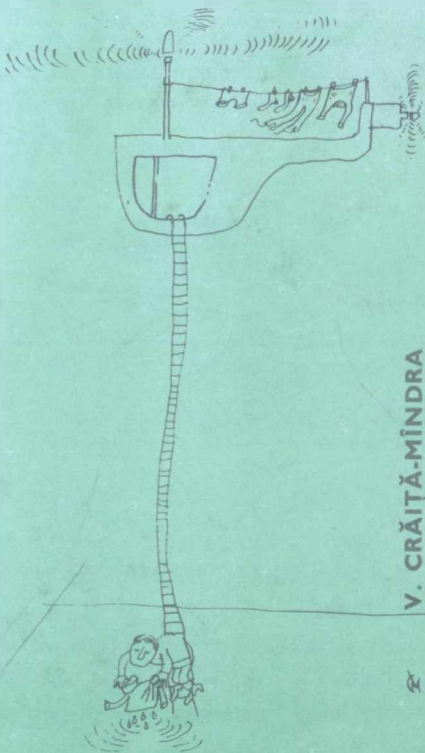
Și tot așa pierzi întreg jocul
Că un nepot, bată-l norocul,
Pornește într-un plîns isteric
Fîndu-i teamă de-ntuneric.

Cînd miezul nopții e aproape
Și oboseala-ți stă pe pleoape,
Toți de plecare se prepară
Și te mai țin un ceas pe scară.

Te-ntinzi alene pe tot patul
Și-n timp ce-ți stăpînești căscatul,
Oftezi c-o mină abătută:
— Ah, ce duminică plăcută!

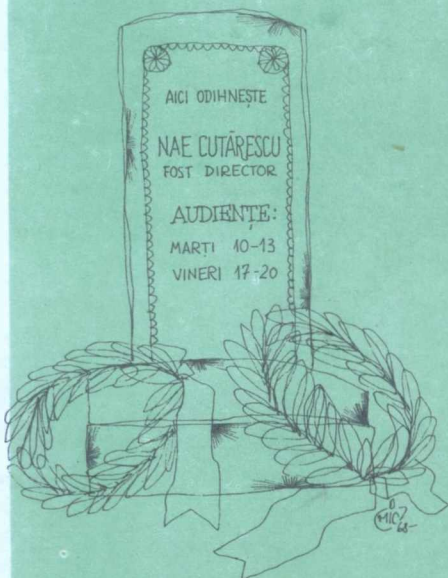

Frații siamezi

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

M. CAPĂȚĂ

FĂRĂ CUVINTE

Magiun

Așa mi-a fost dat. Nu primăvara, nu toamna, nu iarna pe răcoare, ci vara, cînd strada e ca un cuptor, cînd casa e ca o topitorie, cînd bucătăria e ca un furnal, se lansează la mine în familie cuvîntul magic:

— Facem magiun!

Și cu asta semnalul luptei a fost dat. Inundația se declanșează, oameni buni. Inundația cu prune. Potop, prieteni. Dar, ce zic eu, potop? Potopul îl trimite Dumnezeu să vină singur. Potopul nu trebuie transportat. Dar prunele nu vin singure, dragi cititori. Trebuie aduse. De la piață. Cu sacoșa. Și cu plasa. Cine le aduce? Mai încape vorbă! Cine e bărbat în casă? Eu! Aflați că am fost bărbat cale de unsprezece sacoșe, cărate pe jos de la piață, intrucît sacoșele încărcate pătează rochiile în tramvai și atît mi-ar lipsi, să sosesc acasă cu o imputare pe bază de mini-jupe!

În depozitul de prune din bucătărie, șef de stat major e ea. Nevastă-mea.

— Ce mai stai? Doar ești bărbat! Fă și tu ceva.

Știu rolul din anii trecuți și mă reped la mormane. Eu scot simburii. Scot ca un automat de înaltă productivitate. Parcă am tuburi electronice în mine. Parcă sînt făcuți cu tranzistori. Am ajuns la 120 simburii pe minut. Vecinii de apartament scot și ei, pentru nevestele lor, că și ei sînt bărbați, dar i-am lăsat în urmă. Pe unul l-am luat cu șase simburii, pe altul cu nouă. Au început să mă cunoască și prunele, fraților! Cum pun mîna pe ele, simburii parcă ies singuri. Cresc stivele curățate, parcă-s desene animate.

— Gata! — zic.

— Ce gata? Acum punem la foc!

Aflați, dragi cititori, că chestia cu simburii a fost un vax. Floare la ureche. Aici începe distracția, prieteni, la foc. Dumneavoastră poate ați auzit cum spune legenda că în iad fierbe cazanul cu smoală. Ei bine, eu nu cred asta. V-o spun precis: în iad fierbe cazanul cu magiun. Neapărat de prune. Pentru că ele, prunele, să știți, sînt ca și copiii mici: nu stau singure. Trebuie să stai lingă ele. Numai că lingă copii stă mama. Lingă prune stă bărbatul. El le mestecă.

— Trebuie să faci și tu ceva, că ești bărbat!

Sînt bărbat, oameni buni, dar nu sînt ignifug. Nu sînt termoizolant. Și nici nu sînt acoperit cu asbest. Dar asta n-are importanță. Magiunul trebuie mestecat și gata. Că altfel se arde. Încă puțin, și mă ard și eu. Dar pe mine nu mă mestecă nimeni. Încerc:

— Vezi, dragă, că s-a îngroșat.

Dacă s-a îngroșat înseamnă că e gata. Dar

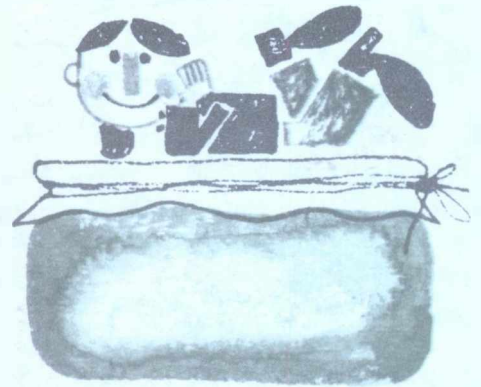
stratagama nu se prinde. S-a îngroșat, dar nu destul. Și nici culoarea nu-i bună. Trebuie să fie maro-castaniu și cînd colo e galben roșcat.

— Mai trebuie mestecat. Pe urmă, punem la borcane.

Dumneavoastră poate nu știți cum e chestia cu borcanele. Vă spun precis, în perioadele fără prune, în iad se pregătesc borcane. Pentru că acestea trebuie fierte și apoi, așa fierbinți, scoase cu mîinile, umplute cu magiun și acoperite cu celofan. Și asta-i treabă de bărbat, dragi cititori și cititoare. Este, dar cu asta se termină. Se pun borcanele la răcit și se ung degetele cu jecolan. În maximum 2—3 zile trece.

Toate acestea s-au întimplat însă anul trecut. Anul acesta, în sezonul prunelor, în epoca magiunurilor, nevastă-mea a fost trimisă în delegație. Pe două zile. M-a întrebat la plecare:

— Ce faci tu în lipsa mea?

— Cum ce fac? Fac magiun.

M-a pupat pe frunte și trenul s-a pierdut în zare.

Iar eu de la gară, m-am dus direct la Alimentara și am cumpărat douăzeci de borcane de gem maron-castaniu. Le-am adus acasă, am ras etichetele, le-am deschis și le-am acoperit cu celofan, la rece. Asta a fost tot. La întoarcerea soției, am fost declarat cel mai bun, cel mai harnic, cel mai destoinic și priceput bărbat din cartierul Balta Albă. Și cel mai econom, pentru că borcanele de la Alimentara au revenit ceva mai ieftin decît magiunul mestecat la furnalul din bucătărie.

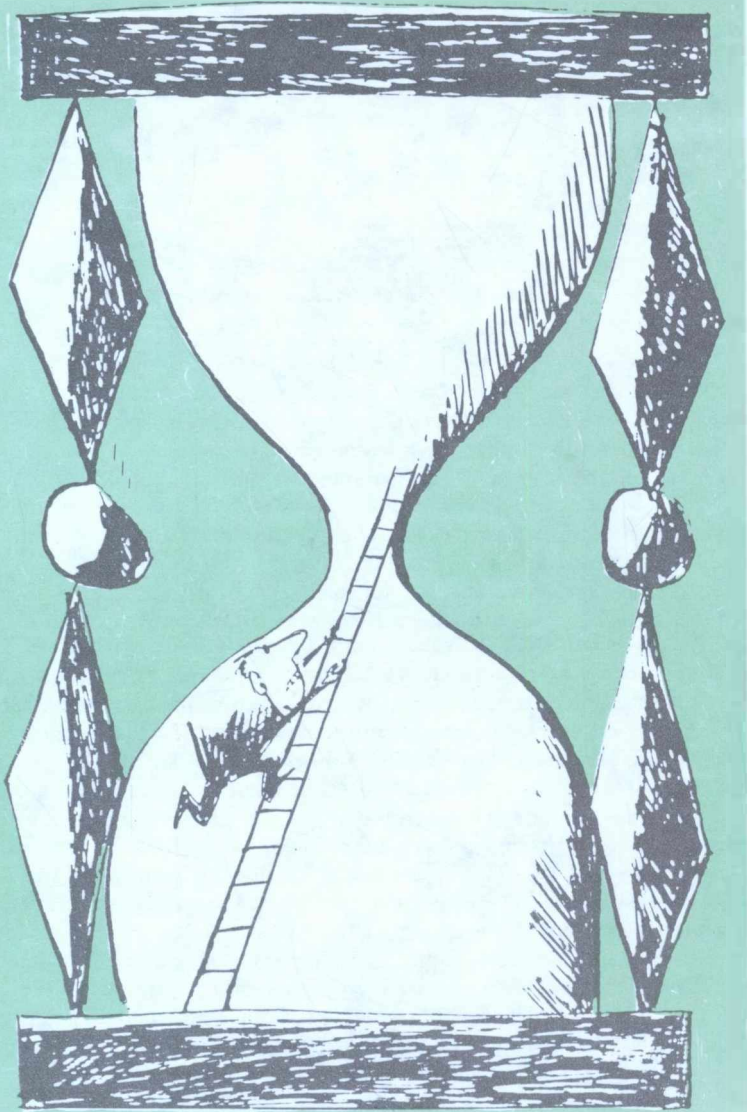
Trimite-o doamne, la anul, în delegație, tot în luna septembrie!

VICTOR PIȚIGOI

ANTON AVRAM

A. LUCACI

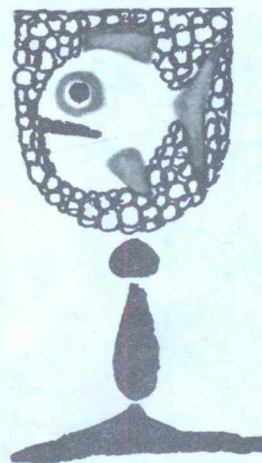

FĂRĂ CUVINTE

Este o veche zicătoare

Pentru orice faptă extra sau banală,
Românașul nostru are o zicală.
Un vecin — de pildă — prea mult consuma
Și i-am spus: «Te-ntinde cît țî-e plapuma!»
Cum se poate oare, c-un modest salariu,
«Noapte după noapte să petreci la bar?»
Dar el nu da semne că se sinchisește
Și-mi răspunse cinic: «Are balta pește».
Eu vedeam că are și-ncă berechet
Pește de-ăla mare! (rog citiți: bănet),
C-o ținea în chefură lanț și fără rost,
Nu lipsea — vezi bine — martie din post.
Tocmai cînd să-nceapă iar, ciubucuri grase,
Peștele începe, hait! să cam miroase.
(Fac greșeală mare, judecă pe dos,
Cei ce cred că banul n-ar avea miros!)
Apropo, vecinul ce lucra-n comerț,
Nu se dă în lături să pretindă șperț,
Însă ieri nici «pește» n-apucă să zică
Și fu prins îndată cu ocaua mică.
Aoleu, vecine, ce trăiai ca pașa,
Spune drept pe unde o să scoți cămașa?
Vezi acum că «balta» nu prea îți priește
Si că vine altă... mîncare de pește.

BARBU
ALEXANDRU

VAINBURȘUL: — Și să știți de la mine, tovarășe, că alcoolul curat duce la scleroză și piatră la rinichi!!!

A. ANDRONIC

DIN CARNETUL UNUI REPORTER TEATRAL INDISCRET

NICULESCU-BUZĂU ȘI „NOROCUL“ LUI TĂNASE

Popularitatea, marea, inegalabila popularitate a lui Tănase avea să fie verificată nu numai prin turele de aplauze care-i însoțeau aparițiile pe scenă, ci și printr-o tragică întâmplare. La 29 decembrie 1937, în seara premierei revistei «Poftă bună la Tănase», din cauze rămase necunoscute, la Teatrul Vox-Eforie a izbucnit un groznic incendiu, chiar în timpul desfășurării spectacolului.

Panica, în sala plină pînă la refuz și pe scenă, printre actori și balerine, a fost de nedescris.

Pînă la sosirea pompierilor, întreaga montare, costisitoarele costume, cortine și decoruri importate cu bani grei de la Paris, a căzut pradă flăcărilor. Tănase n-a putut fi, ore întregi, cîntit de la locul sinistrului. Stătea ca pironit printre rămășițele încă fumegînde ale «marii sale montări» și se gîndea, țîrește, la chipul absurd, de neînțeles în care toată averea sa, agonisită de o viață, se transformase în scrum.

Dar publicul, marele public, n-a rămas nepăsător în fața acestui dezastru, care năpădise pe unul din idoli săi artistici.

Bogați, săraci, tineri și bătrîni, i-au oferit o splendidă și emoționantă pildă de solidaritate și de afecțiune, contribuind cu neprețuitul lor obol la refacerea materială a teatrului, care,

decenii de-a rîndul, le dăruise neuitate clipe de desfătare...

Ca la un semn nevăzut, din toate colțurile țării au început să se reverse donațiile.

În listele de subscripție, deschise de unele mari ziare ale vremii, puteau fi întîlnite alături de numele unor bogătași notorii și acelea ale unor umili pensionari sau amărîți funcționari publici cu lefuri de mizerie.

Subscripția a depășit cele mai optimiste prevederi. În cîteva zile, nu numai că pagubele au fost acoperite, dar subscripția continua să îndrepte spre punga sinistratului nesfîrșite sume de bani.

Tănase era profund înduioșat de aceste dovezi concrete de simpatie pe care i le arătau admiratorii săi. La «Café de la Paix», pe atunci locul de întîlnire al boemei artistice, comentarea... listelor de subscripție devenise subiectul preferat, la ordinea zilei.

În așteptarea unui impresar care să le ofere un angajament pentru turneu sau măcar a unui cunoscut care să le plătească «șvarțul», actorii care populau cafeneaua își găsiseră o altă preocupare în locul veninoaselor birfe.

Se transformaseră subit, cu toții, în... contabili și, cu creionul în mînă, calculau de zor,

nestăpinindu-și exclamațiile:

— Uite, dom'le! A mai crescut subscripția cu încă două milioane, de ieri pînă azi! Țsta noroc mai zic și eu!

În toiul calculului își face apariția marele comedian Niculescu-Buzău. Privește nedumerit la contabilii de... ocazie și li se adresează:

— Ce tot socotiți acolo?

— Calculăm... «norocul» lui Tănase, căzu răspunsul.

Și cum Niculescu-Buzău, care, pe vremuri îl avusese angajat pe Tănase, în trupa al cărei director fusese, nu se dumerise, actorul Ștefan Decu îl lămurește:

— Nea Nicule! Subscripția deschisă de ziare crește, crește de zor! Ieri era de trei milioane și azi a ajuns la aproape cinci!

— Cinci milioane? făcu uimit Buzău. Nu e rău deloc! E chiar o sumă frumoșică...

— Ce, frumoșică, nene Buzău! O avere, o adevărată avere!

— Ete, drăcia dracului! adăugă nu fără invidie Buzău, — în acea epocă angajat în roluri episodice în spectacolele companiei SCITA — atunci nu-mi rămîine decît să-mi urez și eu: «Arză m-ar focu' ca pe Tănase!».

S. MASSLER

Are balta pește...

de SORIN RĂSCANU

Este interesant faptul pe care l-am aflat de curind, și anume, că la Șantierul naval Oltenița, datorită constructorilor, sînt lansate la apă vase de diverse tonaje, iar datorită vajnicilor merceologi, sînt lansate la apă frumoase mișoare din fondul de aprovizionare.

Astfel aflăm că, de pildă, deși în magazia șantierului existau pentru o nevoie, 40 de canistre din mase plastice a 20 de litri fiecare, tovarășii din serviciul de aprovizionare, grijului și pesemne mari amatori de canistre, au mai cumpărat 100 de canistre, tot așa, să fie pentru nevoie. S-a calculat că oricîtă nevoie ar fi de ele, gospodarii noștri au băgat banii în canistre, care, cu toate eforturile ce se vor face, nu vor putea fi consumate înainte de trei ani. Doar dacă se va ocupa cineva să le mai arunce, atunci poate s-or consuma mai repede. Ceea ce sperăm să nu se întîmple, deși, dacă ținem seama de modul cum se procedează cu banii, de ce ne-ar mira de canistre? De asemenea, avea Șantierul nevoie de fir din relon pentru cusut tapițeria navelor. Dar simpaticii noștri merceologi au achiziționat 200 role de relon pentru pescuit. Deoarece cu aceste role nu se poate coase nici un fel de tapițerie și cum Șantierul nu este profilat pe prins pește, datorită acestor pricepuți merceologi se ocupă acum S.N.O. (Șantierul Naval Oltenița) și de vânzarea articolelor de pescuit, pentru a scăpa cu acest prilej și de rolele respective. Dacă ne-am ghida după cele întîmplate, am putea băga mina în foc că aici lucrează o echipă de merceologi rude apropiate toți cu celebrul Haplea, avîndu-l șef chiar pe capul familiei.

Tot din isprăvile acestor hitri merceologi, care parcă s-au vorbit să furnizeze un serial tragi-comic, se numără și cele 1 300 de doze paralele «Siluminiu», aduse de către merceologul Taujan Dumitru, deși la 1 ianuarie 1968 se găseau în stoc 599 bucăți doze identice. Astfel că acum există în stoc 1 899 doze, și nu mai există în fondul S.N.O. lei 129 132, costul acestor doze nedorite dar cumpărate și plătite. Și pe urma celor 129 132 au mai luat-o încă 83 788 lei, pentru care s-au adus 449 bucăți «geamuri hublou», deși existau în stoc 94 bucăți.

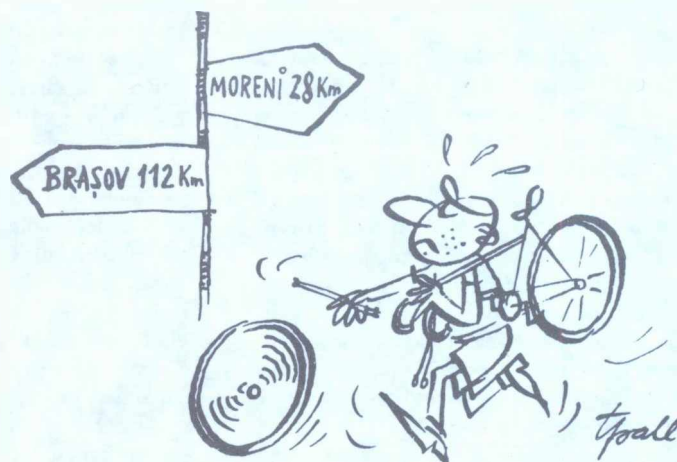
Din cele de mai sus putem trage concluzia că merceologii autori ai acestui serial aventuros nu au aflat încă despre prejudiciile pe care le aduc stocurile supranormative, dar iată că am aflat noi despre prejudiciile pe care le aduc acești merceologi.

Aflăm în ultimul moment că, de fapt, numele șefului serviciului de aprovizionare, care acordă cu ușurință viza de control preventiv privind procurarea de materiale, este Cristea Dumitru și nu așa cum am presupus noi mai sus. Trebuie totuși să se ia măsuri, că altfel s-ar putea trezi Șantierul naval Oltenița într-o zi că au cumpărat merceologii... vapoare!

JO. TEODORESCU

T. PALI

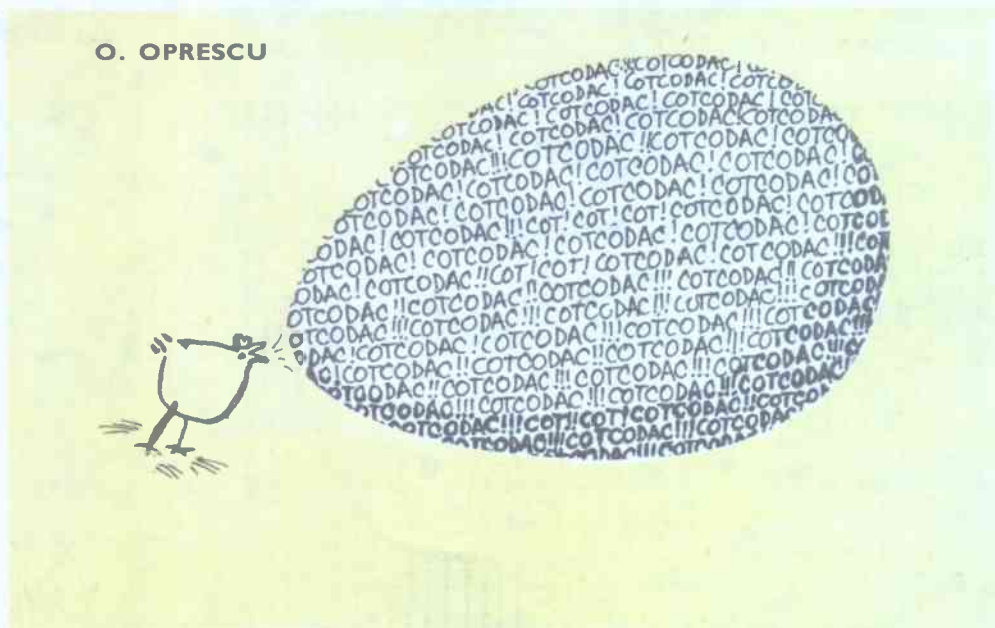
PERSEVERENȚĂ...

N. CLAUDIU

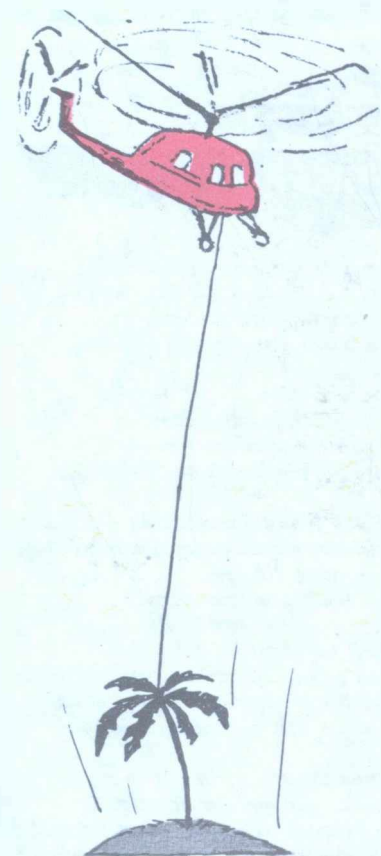

FĂRĂ CUVINTE

O. OPRESCU

I. DAVIDESCU

Era o zi de vară toridă. Într-o cameră mare, situată într-o clădire somptuoasă de la periferia unui oraș din occident, vreo zece bărbați ascultau, într-o dispoziție cel puțin melancolică, discursul unui individ scund și lat în spate care, din felul cum li se adresa, părea mai marele lor. Unii spuneau că în acea clădire se învăța energetica, alții că se învăța economia politică, dar, de fapt, aici se învăța cum să reușești să furi din alte țări ceea ce au învățat alții. Era, cu alte cuvinte, un centru de spionaj ai cărui elevi însă, curînd după ce-și terminau zilele de școală, intrau în acțiune să-și termine și celelalte zile. Șeful le vorbea tocmai despre un asemenea caz.

— Fraților, fiți atenți, că nu e glumă. Și lăsați mestecatul, că asta vă adoarme mințile, nenorociților. Ați văzut că bunul nostru coleg «Foyer 1» a căzut în România și, de unde el plecase ca turist la mare, la soare, uite că a nimerit la răcoare. Cică securitatea lor e cu ochii pe noi și, în plus, acum fiecare cetățean e cu ochii în patru pe noi, că le-a intrat în cap vigilența. Așa că acum avem contra noastră un fel de contraspionaj format dintr-o țară întregă! Pe cinstea mea dacă pricep de ce se amestecă ăștia în treburile noastre! A, da, mă rog, e țara lor! Ei și? Noi cu meseria noastră ce facem? După ce au o securitate care ne face zile amare, ce zile, că Foyer 1 a luat ani, acum mai avem contra noastră și vreo 19 milioane de detectivi particulari! Păi, ce-i asta, domnule, întâi spun că la ei totul e la stat și acum încurajează inițiativa particulară? Dumnezeu să-i mai înțeleagă, dar uite că pînă la Dumnezeu ne mîncîncă ăștia! Dar, nu ne lăsăm fraților! Că d-aia avem școală, d-aia avem lefuri, d-aia sinteți in-

struiți la un nivel superior, ca să nu ne lăsăm! Acte aveți, de care vreți! Sinteți turiști, comercianți, iar dumneata Blegescu te vei duce să-ți vezi locul natal și...

— Nu mă duc dom' șef să mă tai. Ce, mă pun eu cu 19 milioane! Cu tot neamul? În șase luni zece dintr-ai noștri și-au rupt acolo gîtul, și la munte și la mare și la șes!

— Tu să taci! tună șeful. Dacă ești deștept, scapi! Și să fii deștept că d-aia bagă ăștia bani în tine, boule! Tragi de limbă! Vorbești despre vreme în diverse regiuni și atingi și o regiune cu obiective militare sau economice. Lauzi pe un ștab de la o uzină, pe unul cu funcție mai importantă, dar afli și pasiunea sau viciile lui, că ne interesează...

— Da' ce, sintem doctori?

— Ești idiot! Dacă-i cunosc viciul sau pasiunea, pot să i-o speculez, calamitate a naturii ce ești!

— Acu pricep! Da', cu cine să intru în vorbă?

— Te orientezi, că d-aia iei leafă și te-ai îngrășat ca un hipopotam,

ca să te orientezi! Gauți flecari, palavragii, d-ăia care știi că banul e ochiul dracului, dar nu ezită să-și umple buzunarele cu ochi din ăștia! Să-i invitați la noi! Executarea! Peste o lună aici!

Începuse apelul. Trecuse luna și se adunaseră din nou. La apel lipseau Blegescu și încă vreo cițiva.

— Nu disperăți, vorbea șeful. Ei sînt de vină. N-au știut să lucreze. Dar și ceilalți sînt de vină. Gazdele! Sînt 19 milioane plus Securitatea. Bine domnule, vin turiști, fotografiază, vorbesc cu oamenii și dacă întreabă și ei despre diverse secrete economice sau militare, hap, îi înhață! Ce-s eu, domnule, de vină, de unde să știu ce e secret? E secret, nu-mi spui și gata, de ce să mă înhați? Și dacă am aparate de fotografiat, speciale, ce-i treaba dumitale? N-am voie să folosesc tehnica avansată? Auzi domnule, cetățeni pașnici, sar, pun mina pe tine și te demască! Cu ce drept, domnule? Și mă întreb cu ce interes, că ei nici măcar n-au leafă pentru asta! În fine! Trebuie neapărat să facem ceva! Nae Fleandură, e rindul tău! Fă-ți bagajele.

— Da, dar mai îmi dați niște bani! Vreau să luăm bilete de avion dus-întors, să economisim timpul acolo!

— În regulă! Luați bani!

Degeaba au luat Nae și ciracii lui bilete dus-întors. Pentru «întors» au dat banii de pomană.

Șeful medita trist:
— Greu să lupți cu atita populație, domnule! Nouăsprezece milioane! Și unde mai pui că e în creștere!

Extras

DINTR-O PLEDOARIE

PETRE
HLADCHI-BUCOVINEANU

POSTA REDACTIEI

RUBRICA REDACTATĂ DE RODICA TOTT
VA APĂREA ÎN NUMĂRUL NOSTRU VIITOR

SPANACUL PRELUNGESTE VIAȚA

O reclamă dată de Întreprinderea de legume și fructe din București aducea la cunoștința unor publicului consumator că dacă nu se grăbește riscă să nu mai găsească nici un sfert de borcan din fantasticul produs conservat «Spanac de gătit», vândut la prețul derizoriu de lei 4,85 pentru 420 grame spanac cum nu s-a mai văzut, nici ca preț, nici ca spanac. Produsul fabricii de conserve «Valea Roșie» din Oltenița însă, după o scurtă perioadă de contact cu cratițele gospodinilor, a încremenit în rafturile magazinelor, deși Departamentul pentru valorificarea legumelor și fructelor repartizase Întreprinderii de legume și fructe din București o frumoasă cantitate de 50 de tone de spanac.

Pentru a dezlega misterul acestei ingrate comportări a gospodinilor față de acest excelent produs s-au luat 12 borcane din cele 5 000 care zăceau la Depozitul de legume din Bucureștii Noi și s-au dat la analiză. Și analiza a arătat că spanacul acesta nu stătuse degeaba intrucit fermentase. 80% din capacele borcanelor nu erau etanșe. Pesemne, într-adins ca să prindă și mușegai (cum au și prins), care oricum e penicilină, nu? E drept că la deschiderea unui borcan te trăsnea un miros insuportabil, dar o dată borcanul deschis mirosul trece, spanacul rămâne. Totodată, analiza a permis să se tragă concluzia că prețul de 4,85 lei era prea mic deoarece spanacul mai conținea, fără să mai punem la socoteală cotoarele de spanac intrate în putrefacție, și alte produse ca: paie, nisip și rădăcini de diverse plante, care și ele costă, nu? Dar precis că n-au fost incluse în preț, ele fiind acordate cadou de către fabrica «Valea Roșie». Ne miră de aceea faptul că gospodinele nu au cumpărat acest produs plin de vitamine care poate goni pentru toată viața orice musafiri nepoftiți.

Sugerăm ca toți cei care au contribuit la apariția pe piață a acestui produs să fie serviți la o singură masă cu el și apoi să primească o recompensă.

Bineînțeles, numai care scapă.

NELL COBAR

— Și dacă o să aveți nevoie de ceva, sunați...

CONCEDIU

I a cabană

ION RUȘ

Plouă de trei zile obsedant...
Stropii cad cu-n clipocit frenetic.
În decorul trist și dezolant
Mă învîrt prin cameră besmetic.

Am luat calmante fel de fel
Dar zadarnic, simt cum mă apucă
Fandacia unui vis tembel
Care-mi injectează dor de ducă.

Pe sub brazii înnegriți de ploi
Trece un gîscan cu pas gimnastic.
La o masă stă un ins cu-n foi
Și o fată ca un gumilastic.

Norii cu profil de reumatism
Stau pe noi, ca-ntr-un prelung asediu...
Am sîrșit tot stocul de-optimism
Și-am sîrșit și luna de concediu.

Mîine la servicii, la opt precis,
Am să spun voios și cu emfază:
— Fraților, concediu-a fost un vis!
(O minciună-n plus nu mai contează!)

V. VASILIU

FĂRĂ ALTE CUVINTE

CINE- MATECA „URZICII“

urzico
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

«Sfintul la pindă»
Eroina-i subțirică
Și te-ntrebi la o adică:
Pentru ce «Sfintul la pindă»
Și nu «Sfintul la plăpindă»?

«Șapte oameni de aur»
Cei șapte spectatori din sală
Filozofează cu temei
Că titlul, fără îndoială,
E o aluzie la ei.

«Zile de vară»
Adesea, zilele de vară
Topesc asfaltul pe Lipscani.
Dar când în film se transformară
Topiră maldăre de bani.

«Corigența domnului profesor»
Studioul, la scadență,
N-a trecut la «Corigență».
Dar cu frică-și zice masa:
— Nu cumva repetă «clasa»?

«Piramida regelui soare»
Se-nmorminta în piramidă
Un faraon de altă dată.
În piramida lor stupidă
E-n schimb rețeta îngropată.

«Duelul lung»
Cu tot Yul Brinner ăla chelul,
Actor de clasă ridicată,
Să vezi la cinema «Duelul»
E sinucidere curată.

«Vicontele plătește polița»
Vicontele, manierat, firește,
Nu vrea să fie-o clipă debitor.
Numai că-n timp ce altora plătește
Rămâne spectatorului dator.

GH. ZANEA

V. ȘTEFĂNEANU

— De mine cînt numai la radio!...

DRAGĂ URZICO,

Mulți dintre noi vrem să ne construim case în noul oraș Orșova, unde ne aflăm în momentul de față. Dar să vezi ghinion. O.C.L.-ul comerț-mixt din localitate duce mare lipsă de materiale. Nu găsești scinduri, grinzi, căpriori ș.a.m.d. să dai cu tunul. În asemenea condiții, bineînțeles, nu poți ridica nici măcar un gard, darămite o casă! Totuși nu ne-am descurajat! Căutăm în continuare prin toate ungherele și pînă la urmă probabil o să găsim.

În sfîrșit, ce mai tura-vura, uite c-a venit toamna și noi în loc să numărăm bobocii, numărăm drumurile. Bine cel puțin că O.C.L.-ul nostru a fost prevăzător și a pus în vânzare încălțăminte rezistentă cu talpă de cauciuc. Se poate umbla astfel după scinduri kilometri întregi. E adevărat că talpa nu ne lasă, dar uite că ne lasă picioarele!

Mai mulți locuitori din
noul oraș ORȘOVA

URZICUȚO,

De cîte ori are loc vreo manevră a vagoanelor din gara Lugoj (și asta se întîmplă de nu știu cîte ori pe zi) bariera din drumul care duce în direcția Bocșa și Calea Buziașului se lasă și lăsată rămîne pînă ți se face lehamite. Și astfel au loc niște «pauze» în circulația pietonilor și a vehiculelor care produc mari întîrzieri. Ca atare, s-a ivit necesitatea instalării aici a unei pasarele care să rezolve această situație. Deocamdată însă pasarella există doar în proiecte și scripele că practic nu s-a întreprins nimic. În schimb scripele se înmulțesc, studiile devin din ce în ce mai «consistente» și pînă la urmă parcă văd că pasarella o să fie ridicată pentru trecerea peste referate!

Pînă una alta trenul trece și pasarella rămîne în... dosare!

Necșa I., LUGOJ

URZICO DRAGĂ,

La C.A.P.-ul din Radna a ajuns președinte într-o bună zi (pentru el) Grui Dumitru, om foarte puțin priceput în treburi agricole și administrative, dar mare specialist în vorbe de ocară și abuzuri de toate categoriile. În cele din urmă, Uniunea județeană a cooperativelor agricole de producție a apreciat că într-adevăr Grui Dumitru nu face nici casă și nici față bună cu funcția de președinte și deci urgenta lui schimbare este mai mult decît o necesitate. Cu toate acestea, nici după aproape două luni de la cele stabilite, Grui n-a descălecat încă de pe scaunul de președinte.

Dacă-i e atît de drag scaunul n-are decît să plece cu el. Că merită să-i scadă C.A.P.-ul din inventar pe amindoi!

G. Năstăsescu, RADNA, Jud. Arad

STIMATĂ URZICO,

Nici nu mi-a venit să cred cînd am aflat că popicăria fabricii «Ardeleana» din Alba este folosită ca depozit de ciment și cărămizi. Drept care, toți popicarii acestei întreprinderi au dat alături cu distracția lor de bază. S-a atras atenția directorului de la «Ardeleana» că e timpul să dispună eliberarea popicăriei, însă dumnealui, deși aude bine, n-a mișcat nici un deget în a-

ceastă privință, măcar așa, de incurajare.

Poate că acum o să întreprindă ceva că, deh, bilele au fost aruncate!

S. Nicu, ALBA-IULIA

URZICO,

La Băile Felix de lingă Oradea există un chioșc unde se distribuie amatorilor bere rece! Procedul pentru obținerea acestei băuturi este simplu. Dai 3,50 lei, plus un leu și jumătate garanție pentru sticlă. Cînd însă restitui sticla, gestionarul centrului îți inapoiază doar un leu, motivînd că n-are 50 de bani mărunțiș. Și astfel procedează cu cîteva mii de sticle pe zi. Ce-o fi făcînd cu tot bănetul pe care nu-l inapoiază clientului nu știe decît el. Ca să vezi, dom' le, cum se pot strînge bani albi din sticle de bere neagră!

D. Ladislau, ORADEA

URZICO DRAGĂ,

S-au împlinit recent 8 ani de cînd a început în Oravița transformarea unui local vechi în casă nouă de cultură. În această mult lungită perioadă s-au tot schimbat soluțiile de construcție, s-au tot găsit cauze obiective majore și minore, într-un cuvînt lucrările executate de I.G.O. Oravița au avansat în ritmul cunoscut azi sub denumirea necunoscută pînă acum de «cărămida și piedica».

Din cele aflate de curînd, această casă de cultură va fi dată în folosință, cu chiu cu vai, abia la finele lui 1969.

Cam mult nouă ani pentru amenajarea unui local!

Mă întreb dacă cei de la I.G.O. Oravița se apucau să construiască din temelii o casă de cultură în ce an ajungeau la acoperiș? Noroc că secolul 20 mai are zile!...

Viorel Georgescu
ORAVIȚA, Jud. Caraș-Severin

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
Casa Scintell

44.601

— Cine dintre voi a
fost gestionar, să ri-
dice mâna-n. sus!

GRAD.

GRAD